

staar i vor Magt, for at foranledige Administrationen til at foretage de fornødne Undersøgelser. Mulig vilde disse Undersøgelser falde ud til at fritage det paagjældende Firma for den Mistanke, der for Dieblicket hviler paa det — og det vilde jo være særdeles heldigt, om Sagen fik det Udfald — men mulig vilde den ogsaa komme til at gaa i en anden Retning, og derved vilde man rimeligvis virke paa en langt kraftigere Maade til at ophæve en Trafik, der gaar ud paa at sende usødygtige Skibe i Søen, end ved Vedtagelsen af det her i Thinget forelagte Lovforslag, hvis Vedtagelse forøvrigt — deri skal jeg give den høitærede Indenrigsminister Ret — nu næsten er nødvendig.

Sagd: De i denne Sag faldne Ytringer foranledige mig til meget mod mit Ønske at tage Ordet, fordi ifølge min hele Opfattelse af denne Sag Hovedanklagen, som her i denne Sag maa fremsættes, skal rettes imod et andet Sted end det, som det hidtil har været rettet imod. Jeg bemærkede, at jeg kun saare nødig tager Ordet i denne Sag idag; thi hvis mine Ytringer skulde rettes imod enkelte bestemte Personer, maatte de rettes mod Mænd, jeg meget nødig træder op imod, og det er kun den uafviselige Pligt, som saavel min Stilling her i Rigsdagen som Menneftelighedens Interesser paalægger mig, der gjør, at jeg har bedt om Ordet. Jeg har faaet ikke saa Meddelelser fra min Kreds i Anledning af denne Sag, saavel direkte Opfordringer, som ogsaa Exemplarer af Meddelelser, der have staaet i de lokale Blade om, hvad der er foresaldet. Jeg skal da for mit Vedkommende bemærke, at, medens jeg kan sympathisere med Alt, hvad der kan gøres for at frembringe, hvad Skyld der kan lægges paa Rhederiet og Andre, der have Medansvaret for, at et Skib af den Bestaaffenhed gaar til søs, og ligeledes med al mulig Interesse omfatter, hvad der ad Lovgivningsveien kunde gøres for at forhindre, at saadanne Ulykker gjentage sig, maa jeg dog tillige udtale som min Overbevisning, at vi her befindende os paa et Terrain, hvor det er meget vanskeligt at udrette Noget tilfredsstillende. Usødygtige Skibe og Seilbaade gaa der ud hver eneste Dag, naar man vil tage Forholdet i streng Forstand. Tager man den Mængde Fisserbaade, der udgaa fra Kysten i en saadan Tilstand, at de næsten ere ude af Stand til at møde et forandret Veirlig, der kan opstaa ude paa Havet, og ser man den Mængde Enker og Forældreløse omkring i forskellige Byer, der ere Resultatet af dette Forhold, kunne vi ogsaa her tale om „usødygtige Skibe“. Har der ikke oftere været paataalt her Nødvendigheden af, at, dersom vi skulde søge den fulde Nytte af den store og vigtige Indtægtskilde, som Fiskeriet er, maatte vore Fiskere være udrustede med ganske andre Redskaber og Baade, end hidtil. Se vi omkring i de smaa Provindsbyer, hvor saa mange Rigsdagsmænd kjende Forholdene ligesaavel som

jeg, vide vi da ikke, at der findes mange af de saakaldte Pærestkipere eller Smaastkipere, som hele deres Liv igjennem have slidt og slæbt sig det daglige Brød til ved at seile med et Skib, som de have eiet maaste fra deres Ungdom, som Paketarere mellem Kjøbenhavn og Provindsbyerne eller andre kortere Distancer? Naar man skulde underkaste disse Skibe en streng Undersøgelse, vilde det vise sig, at de langfra kunde staa den strenge Prøve, som man i saa Fald maatte foretage, og dog vilde man vistnok have Betænkning ved at berøve en Familie dens eneste Erhvervsvei, naar det er selve Skibets Gier, der vover Livet for at tjene sit Brød, og man ikke kan anvise ham en anden Vei til at tjene Jøden til sin Familie. Der staar altsaa saa mange Vanskeligheder veien for at varetage Humanitetens Fordringer paa den ene Side, uden at træde dem for nær paa den anden, og det hele Omraade ligger saa skarpt indsnævret mellem de berettigede private Interesser, at det er vanskeligt for Lovgivningsmagten at udføre noget tilfredsstillende. Ganste anderledes forholder det sig derimod med, hvad der fra Statens Side foretages med Hensyn til Redningsvæsenet. Jeg skal tillade mig at bringe i Erindring, at jeg for ikke mange Aar siden heri Salen oplyste et ganske lignende Tilfælde, der fandt Sted ved Vorupør, omtrent $\frac{3}{4}$ Mil fra det her omtalte Sted, og det var ikke en gammel raaden Skude, der var Intetfombest veien med Skibet; man havde hele Matten hørt de Skibbrudnes Skrig, og først Kl. 10 næste Formiddag sloges Skibet i Stykker, og Mandstabet begravedes i Bølgerne. Jeg veed nu ikke, hvorfor dette Tilfælde valte saa ringe Opmærksomhed i Sammenligning med den store Opfigt, som det her omtalte Tilfælde har vakt; men jeg fremdrog det dog i denne Sal, og det fandt en lidet gunstig Modtagelse. Jeg tror, at Grunden er, at vor egenlige Selvtillbedelse af Alt, hvad der er dansk, og deriblandt ogsaa det danske Redningsvæsen, gjør, at vi nødig ville have, at der røres ved saadanne Skæledagger. Jeg kan ikke faae Andet ud af de Beretninger, jeg har om den foreliggende Sag fra Stedet saavel som ogsaa af, hvad der offentlig er meddelt derom ikke alene af de lokale Blade. Der staar jo ogsaa blandt andet en Beretning igaa Aftes i „Nationaltiden“ fra en særlig Ufsending, som har været sendt derop, hvilken fuldstændig gaar i samme Retning. Alle Beretningerne ere enige i, at Redningsvæsenet ikke er i den Tilstand, som vi forudsatte eller med Billighed kunde fordr. Det er nemlig ikke nok, at vi have Baade og behjærte Mænd, det kommer sandelig hovedsageligt an paa, at de ere vænne til paa rette Maade at gribe ind og handle i det rette Dieblit. Det er ikke nok, at det personlige Mod er tilstede. Jeg har selv været tilstede, hvor Redningsmandstabet vægrede sig ved at gaa ud i Baaden, men hvor den blev